

DENNIS O'DRISCOLL

# Állomás

*Amikor tavaly, 2012 decemberében 58 éves korában Dennis O'Driscoll váratlanul elhunyt, az ír és a brit sajtó egyöntetűen „óriási veszteségnek” nevezte távozását. O'Driscoll egy Thurles nevű kisvárosban született, a dublini University College-ban végzett jogot, majd utána évtizedeken át az ír vámhivatal alkalmazottjaként kereste kenyerét. Polgári foglalkozása mellett rengeteget olvasott, kilenc versgyűjteményt, több esszékötetet adott ki, valamint egy kitűnő interjúgyűjteményt a Nobel-díjas Seamus Heaney-vel. Irodalmi munkásságát az University College később díszdoktorátussal ismerte el.*

*Ezt az ír költőt szenvedélyesen érdekelték a kelet-közép-európai költők. Verseket szentelt a lengyel Szymborskának és Herbertnek, a cseh Holubnak, de a Romániából emigrált, németül író Paul Celannak is. Alábbi verse, az Állomás először Weather Permitting (Ha az idő megengedi, 1999) c. verskötetében látott napvilágot, de O'Driscoll felvette verseinek 2004-es reprezentatív válogatásába is. Bár személyesen nem találkoztunk, levelet váltottunk, és véletlenül tudom, honnan ismerte Dsida Jenő Nagycsütörtök c. versét – abból a modern magyar versantológiából (The Colonnade of Teeth), amit 1996-ban George Szirtessel közösen szerkesztettünk. Úgy hiszem, az Állomás a nemzetközi költői empátia különlegesen szép ki-fejezése. – (G. Gy.)*

*Dsida Jenő versére*

A vasúti bemondó hangja túl forró zsírként serceg:  
bejelenti, hogy helyi vonatunk három órát késik.  
Zavaros magyarázat, utalás kapcsolótábla-bajokra.

S így ezen a csütörtök éjjelen a peron hosszát taposom  
a sötétség hullámveréséig, mintha egy pallón járnék.  
Majd vissza a sárga, nyirkos, okádékszagú épülethez, ahol

térképet olvasok repedt falakon, nyíllal átszúrt szíveket  
látok filctollal nevek közé rajzolva; egy fújtató mozdony  
reményt kelt, majd lohaszt, átadva engem megint a magánynak,

ami visszatér, mint a vacsora íze a számban, meg az árulás  
gondolata fejemben. Ki-kihagyva kering a vér ereimben.  
Egy sápadt utas a vaksi jegypénztár mellett a padra dőlve

az órát nézi; egy fiatal nő összehúzza csöndje fátylát,  
és félrenéz – oly jó lenne baráti hangokat hallani,  
de ilyenek nincsenek. Hallgatom démonaim jóslatát, még milyen

kereszt vár rám. Kétoldalt a póznák mint bitófák sorakoznak.  
Péter kakasszóig képes aludni. Jakab nyála belecserog  
a kispárnába, amit sálából formázott magának. János

a csupasz betonon alva nyomasztó álmait vigyázza.  
Újrakezdem a nyugtalan virrasztó sétát a peronon, a félelem  
homlokomról belesurran a jelzőlámpa könyörtelen pirosába.

S akkor, mintha csak vágányt váltanék, imádkozni kezdek,  
hogy sose érjen ide vonatom, hogy utamat végképp elhalasszam,  
hogy lekésve minden csatlakozást, múltjék el tőlem ez a pohár.

**Gömöri György fordítása**

